

Arrest

nr. 76 317 van 29 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 30 december 2011 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 16 november 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging, en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 februari 2009 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 16 november 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard.

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.02.2009 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

(...) (RR: (...)) geboren te (...) op (...)

(...) (RR: (...)) geboren te (...) op (...)

+ kinderen:

(...) (RR: (...)) geboren te (...) op (...)

(...) geboren te (...) op (...)

(...) geboren te (...) op (...)

Nationaliteit: Rusland

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 15.07.2009, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Reden (en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

Uit het medisch advies van de arts-attaché op naam van (B. M.) (waarvan kopie in gesloten omslag in bijlage) blijkt het volgende:

"Samenvattend blijkt dat in dit dossier geen actuele ernstige pathologie te weerhouden is. Er is dan ook geen medisch bezwaar tegen terugkeer naar land van herkomst.

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt m.i. geen actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is.

Derhalve is er m.i. vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland."

Derhalve blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Uit de lezing van het verzoekschrift ontwaart de Raad dat verzoekers in hun enig middel beogen de schending aan te voeren van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, de rechten van verdediging, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoekers betogen als volgt:

"Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed (...)"

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer

bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

“Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

Verzoekster meent dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden en dat alleszins de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Verzoekster vordert dan ook op grond van een schending van materiële maar ook de formele motiveringsplicht de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

In de bestreden beslissing wordt er verwezen naar een medisch advies op naam van (M. B.). In het medisch advies blijkt er inderdaad sprake van een advies op naam van mevr. (M. B.).

In het verzoek op basis van art. 9 TER VW daterend van 05.02.2009 en nadien verschillende malen aangevuld met medische attesten is er evenwel sprake van de medische toestand van dhr. (I. B.).

Alle medische attesten spreken ook op diens naam.

M.a.w. er is een medisch advies opgemaakt en ook een beslissing genomen op basis van de beweerde medische toestand van een persoon die niet overeenstemt met de persoon vermeld in het verzoekschrift en ook in alle gevoegde medische attesten.

Er is sprake van een manifeste vergissing in de verpersoonlijking van het medisch attest en de beslissing.

Waar in de procedure door verzoekers telkens werd gesteund op de medische toestand van verzoeker (I. B.), is er een beslissing genomen betreffende een beweerdelijke aanvraag op basis van de toestand van mevr. (M. B.) (quod non).

De door verzoeker voorgelegde medische attesten zijn nochtans duidelijk en alle opgemaakt op naam van dhr. (I. B.).

Deze vaststelling van verkeerde verpersoonlijking van het medisch advies en de beslissing toont duidelijk aan dat de motivering van de bestreden beslissing totaal kaduuk is, en de beslissing strijdt met het art. 9 TER VW.

Het redelijs- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat over de persoon wiens medische toestand wordt vermeld in het verzoekschrift en/of het standaard medisch getuigschrift, worden uitspraak gedaan en niet over derden.

Er dient in casu dan ook vastgesteld dat er geen enkele uitspraak en zelfs geen enkel onderzoek is gedaan naar de medische toestand van dhr. (I. B.), zodat de weigeringsbeslissing totaal onrechtmatig werd genomen.

Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen zonder enig afdoend onderzoek van de medische toestand van dhr. Isa BATSIYEV een negatieve beslissing te nemen inzake diens aanvraag tot medische regularisatie.

Het is werkelijk kenschetsend dat verwerende partij die zelf steeds een zeer strikt formalisme hanteert bij de beoordeling van de aanvragen art. 9 TER VW en waarbij dient vastgesteld te worden in tal van dossiers dat de wet van 29 december 2010 wordt gebruikt/misbruikt om op louter formele gronden de aanvraag niet te moeten onderzoeken, en er tevens geen bereidheid is tot effectief onderzoek noch in het geval alles duidelijk is noch in het geval er bepaalde onduidelijkheden zijn, nu van haar kant dan zelfs nog niet de zorgvuldigheid aan de dag kan leggen om de persoon die vermeld wordt in het verzoekschrift én in de verschillende aanvullingen én in de verschillende medische attesten, op zijn medische toestand te beoordelen, doch alsnog een uitspraak gaat vellen over diens echtgenote, waaromtent er geen enkel medisch attest voorligt.

Dat door dergelijke handelswijze thans onomstootbaar vaststaat dat er sprake is van automatische beslissingen waarbij zelfs de personen in kwestie niet meer worden onderzocht, en deze handelswijze getuigt van een grove onzorgvuldigheid en bovendien het redelijkheidsbeginsel schendt.

Dat de vermeldingen zowel in het verzoekschrift als in het standaard medisch getuigschrift zeer precies zijn, en alle op naam van dhr. (I. B.).

Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek is gebeurd, hoewel het nu juist de bedoeling moet zijn alle nuttige elementen te onderzoeken is er manifeste schending van art. 9 TER VW en het feit

dat verwerende partij blijkbaar zelfs niet eens het verzoekschrift noch het standaard medisch getuigschrift te onderzoeken, is er eveneens manifeste schending van de rechten van verdediging aan de orde.

Deze verkeerde argumentatie met totaal gebrek aan enig onderzoek van het ingediende verzoekschrift of nog het medisch getuigschrift zelf of heeft een beslissende invloed gehad op de uitkomst van de beslissing.

Het is het duidelijk dat verzoekster er mocht op vertrouwen dat haar aanvraag ten gronde zou beoordeeld worden en niet zomaar afgewezen op basis van afwezigheid van enig element (quod non)."

2.2. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen."* Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Voor wat betreft de ingeroepen schending van *"de beginselen van behoorlijk bestuur"* merkt de Raad op dat verzoekers zich in hun verzoekschrift beperken tot een loutere vermelding van *"de beginselen van behoorlijk bestuur"*, zonder evenwel aan te geven welke beginselen van behoorlijk bestuur door de bestreden beslissing geschonden worden.

Het middel is onontvankelijk in de mate dat verzoekers een schending aanvoeren van *"de beginselen van behoorlijk bestuur"*.

2.3. Waar verzoekers een schending opwerpen van de rechten van verdediging, merkt de Raad op dat de rechten van verdediging niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet.

2.4. De Raad merkt op dat tegelijk de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht aanvoeren niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de betrokkene onmogelijk uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is. Omgekeerd betekent dit dat wanneer uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan worden afgeleid dat in wezen een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, de verzoekende partij van een schending van de formele motiveringsplicht geen schade heeft ondervonden (RvS 19 september 2001, nr. 98.937). Bovendien blijkt duidelijk uit het verzoekschrift dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, derwijze dat aan het normdoel van de formele motiveringsplicht vervat in de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet is voldaan, zoals de verwerende partij uitvoerig opmerkt. De Raad treedt deze stelling bij.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. RvS 7 december 2001, nr. 101.624, RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.5. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.6. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.7. Verzoekers betogen in essentie dat er sprake is van een manifeste vergissing in de verpersoonlijking van het medisch attest en de beslissing. In de bestreden beslissing en het medisch advies wordt verwezen naar een medisch advies op naam van verzoekster M. B. doch in het verzoekschrift om

machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 5 februari 2009, nadien aangevuld met diverse medische attesten, is er sprake van de medische toestand van verzoeker I. B. Verzoekers menen dat de verwerende partij geen enkel onderzoek heeft gedaan naar de medische toestand van verzoeker I. B., wat een beslissende invloed heeft gehad op de uitkomst van de bestreden beslissing.

2.8. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet hebben ingediend op 5 februari 2009, en dit omwille van de medische problematiek van verzoeker, de heer I. B. Bij deze aanvraag werd een medisch attest gevoegd van 23 september 2008 van dr. Telukov alsook een gedetailleerd medisch getuigschrift van dr. Telukov van 23 januari 2009. Tevens werd een medisch attest gevoegd van 3 oktober 2008 van dr. Vandermersch. Op 16 december 2009 wordt deze aanvraag aangevuld met een medisch attest van 12 november 2009 van dr. Telukov. Ook op 6 april 2010 wordt de aanvraag aangevuld met een medisch attest van 30 maart 2010 van dr. Telukov. Een laatste aanvulling op 12 juli 2010 bevatte een medisch attest van 22 juni 2010 van dr. Telukov. Al deze medische attesten hadden betrekking op verzoeker.

Hoewel het advies van de ambtenaar-geneesheer van 7 november 2011 de naam van verzoekster, mevrouw M. B. opgeeft, blijkt evenwel duidelijk uit de inhoud zelf van het medisch advies dat wel degelijk de medische problematiek van verzoeker, de heer I. B., in ogenschouw werd genomen. Immers wordt er in dit advies uitdrukkelijk verwezen naar de voorgelegde medische attesten zoals hoger opgesomd waarbij tevens een korte beschrijving van de inhoud ervan wordt weergegeven, hetgeen overeenstemt met de inhoud van de medische attesten op naam van verzoeker. Bovendien geven verzoekers zelf toe dat er geen medische attesten op naam van verzoekster werden voorgelegd, zodat hoegenaamd niet kan ingezien worden op wie anders dan verzoeker het advies van de ambtenaar-geneesheer betrekking zou kunnen hebben, dit gelet op de uitdrukkelijke verwijzing naar de medische attesten op naam van verzoeker. Derhalve kan niet anders dan gesteld dat de verwijzing naar verzoekster in zowel het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer als in de bestreden beslissing zelf, berust op een materiële vergissing die geenszins vermag afbreuk te doen aan de motivering van de bestreden beslissing. Zoals blijkt werd de medische situatie van verzoeker, de heer I. B., aan een onderzoek ten gronde onderworpen waarbij de ambtenaar-geneesheer oordeelde: *“Conclusie: Uit de beschikbare medische gegevens blijkt m.i. geen actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is. Derhalve is er m.i. vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.”* Gelet op dit medisch advies is het derhalve niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid om in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet de aanvraag van verzoekers als ongegrond af te wijzen. Verzoekers betwisten ook geenszins de vaststelling dat verzoeker niet lijdt aan een actuele aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is.

Het enige middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER